

mailmas ei lau üfeti asji ärra, kui pimmedus neid öfel meie eest warjule panneb, siin munnade peal agga on leif ühhet hobil ärrafaddimud, nenda et ta mitte märki järrele ei jae.

„Meie ei saa sest mõistatussest arru, se on wägga feggane. Ütle meile, mis se tähhendab“ pallusid lapsed.

Isa ütles: „Kuulge weel: Keit mis nende munnade peal nähakse, on wägga wäike, pisike ja tilloke, ja imme küll: seal ei otte ühtegi kuulda, ei poisi willet, ei larja torro, ei piitsa plaksu, ei piitsi pauku, siin on ütspäinis keit nähha, agga lõrwaga ei muidagi kuulda.“

Lapsed tahtsid weel ennam otsust saada, agga ei taat liisand ennam ühti jure, sest ta osli omma mõistatusse muidogi liig selgete teinud, et käega wõis katjuda.

„Pea kiini taat!“ hüdis Bridu, „ma tean küll, mis munnad need on, naht wärrawattega, teine munna teisel pool-mägge. Agga ei ma ütles mitte; arwale isji järrele.“

Teawad juttustawad jummalala au.

Üks kulus Jummalala loodud asju tundma õppia mees juttustab; Minna tulletan enneselle saggedaste römuga meele, luida ma nore hea sees reisi

peal ollin, targa ja auja meeste seltsis. Meie ollime läbbi ööd reisind, ja jäime hommiku eel süggawa metsa äres puhkama. Koit ärratas keit metsa lilled õitfema ja maggusad aijsu wälja õh-kama; õpil terretas lauldes, et mets kõllas, koidu tähte, teised metslinnukesed puu okste peal tõstsid õifates healt taewa poole, kus hommiku punnetas. Üks mees meie seltsist läks meist emalle, meie kuulsime tedda römfa, walju healega pelwed teggewad. Kui mees taggasi tulli, küssisin minna, mits ta nenda walju healega omma palwed teinud? Temma kostis: Minno noor sõbber! waata, koidu täht seal taewa küljes tõstab omma filmad tänna-des Jummalala poole; need pilwed, mis ülleweel lendawas, tõttawad Jummalala au kullutama; need puud ja põesad sirrutawad kiites oksad laiale, omma looja õnnistust wasto wõttes; need rosid ja lilled õhtawad omma tännu ja kiitust üllesse taewa isfale; kuule, kui õpil metsa omma auliituse lauluga täidab; panne tähhele: messilassed ruttawad wäggede Jehowa armu ja heldust tunnistama, kes neile puud metsas ja rohjud põllu peal lassib kauniste õitfeda, et nemmad maggusad rooga leiwad, mis ta meie ka saame römustatud; keit lendawad loomad ja keit mis põrmus maa peal roomab, on täis sedda römu, et taewane isfa jälle pääwa lassib pimmedust ärra wõita; keit, mis sinna näed ja kuulad, kiidab suure heale sedda, kes